

התיקן והתרנגולת

א. יעקובסון

בעלת הבית יצאה מהדירה ושכחה
לסגור את הדלת אחריה. ראתה
זאת התרנגולת והחליטה "חייבים
לבדוק את הבית כראוי." היא נכנסה
בשקט לפרוזדור ומשם למטבח.
התיקן, שישב בחריץ הדלת
והתחמם בשמש, קרא לה ברוגז:
"הי חברה, לאן את שם מתפלחת?"
"אני רוצה לראות איך חיים בני
האדם" ענתה לו התרנגולת בנימוס.

"מה שם בני האדם! זה הבית שלי,
בני אדם הם רק כדי לשרת אותי"
המשיך לכעוס התיקן.
"ומי אתה?"
"אני? מוזר שאת לא יודעת. אני
בעל הבית כאן. אני תיקן."
"אא, כן. אז אתה תיקן."
"כן, זה אני. זה אני. תסתכלי היטב
עלי, כדי שבפעם הבאה תכירי
אותי."
התרנגולת סיבבה קצת את ראשה
והסתכלה. הסתכלה, ראתה את
המחוששים הארוכים ונדה בראשה.
התיקן שאל:

"וגם סוס לא יותר חזק ממני."
"לא חזק יותר, לא חזק."
"וכשאני זועם..! כשאני זועם אני
בריון כזה!!" צעק התיקן והניע את
המחוששים "את מי שאתפוס –
אהרוג, את מי שאשיג - לא יישאר
חיים!"

"קו-קו-קו, סיוט! קו-קו-קו, סיוט!"
קרקרה התרנגולת, שוב הציצה
לתוך החריץ ושאלה:
"ואיך אתה, חבר, תהרוג את
הקורבנות שלך, איך תגמור את
"את הגדולים אטבח בקרניים
והקטנים אדרוס ברגליים" ענה

"הסתכלת היטב?"
"הסתכלתי, בוודאי." אמרה
התרנגולת.
"אני חיה מפחידה, נכון?"
"מפחיד, מפחיד."
"אפילו שור לא גדול יותר ממני!"
"איפה לו! איפה!"

התיקן.

חייהם?"

"ומבמה אתה ניזון, שאתה חזק כל

כך?"

"אני אוכל לחם, אוכל בשר."

"והאם אתה שותה דבר מה שנותן

לך את כל הכוח הזה?"

"אני שותה חלב, שותה שמנת."

"אם כך, אתה מפוטם היטב, ובוודאי

גם טעים מאוד" אמרה התרנגולת.

היא הושיטה את צווארה והוציאה

את התיקן מהחריץ.

הוציאה ובלעה מיד.

בלעה, נדה בראשה ובאכזבה

אמרה:

"איזה רברבן! זבוב גדול יותר טעים

ממנו, וגרעין חיטה פי כמה וכמה

טעים יותר!"

